

Sygn. akt I CNP 25/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie skargi E. B. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 lutego 2013 r., wydanego w sprawie
z powództwa D. B.
przeciwko E. B.
o stwierdzenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 listopada 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem z dnia 6 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w W. stwierdził nieważność aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza T. Ż. w W. w dniu 18 lipca 2008 r., na mocy którego umową darowizny M. B. przeniosła na E. B. własność lokalu mieszkalnego nr 36 położonego w W. przy ul. W. nr 4 wraz ze związanym z nim udziałem w częściach wspólnych budynku i innych urządzeń nie służących do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz w prawie użytkowania wieczystego gruntu, na którym znajduje się budynek.

Apelacja pozwanej od tego wyroku, od której nie została uiszczona należna opłata, została odrzucona postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 17 maja 2013 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego, pozwana wniosła o stwierdzenie jego niezgodności z art. 189 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od wyroku sądu drugiej instancji, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przesłanką dopuszczalności skargi jest wykorzystanie przez skarżącego przysługujących jej środków prawnych w celu uzyskania zmiany lub uchylenia zaskarżonego skargą wyroku. Przepis art. 424¹ § 2 k.p.c. dopuszcza skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji jedynie w wyjątkowych wypadkach, jeżeli jednocześnie niezgodność wyroku z prawem ma charakter kwalifikowany, wynikający z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. „Wyjątkowy wypadek” w rozumieniu tego przepisu zachodzi wówczas, gdy strona z przyczyn niezawinionych i usprawiedliwiających jej zaniechanie nie mogła skorzystać ze zwykłych środków prawnych zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2013 r., III CNP 27/13, nie publ.). Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 5

k.p.c. skarżący powinien wykazać w skardze, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi.

Okoliczność ta nie została wykazana przez skarżącą, która poprzestała jedynie na stwierdzeniu o zaistnieniu nadzwyczajnego, lecz bliżej niesprecyzowanego, splotu okoliczności związanego m. innymi z różnymi interpretacjami relacji przepisów art. 112 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 130 § 1 k.p.c., w wyniku którego należna opłata od apelacji nie została uiszczona w terminie, co doprowadziło do jej odrzucenia. Przytoczona, argumentacja nie daje podstaw do uznania, że skarżąca z przyczyn niezawinionych i dających się usprawiedliwić nie mogła skorzystać z przysługujących jej zwykłych środków prawnych w celu uzyskania uchylecia lub zmiany obecnie zaskarżonego wyroku.

Z tych względów, niedopuszczalna skarga o stwierdzenie jego niezgodności z prawem podlegała odrzuceniu stosownie do art. 424⁸ § 1 k.p.c.